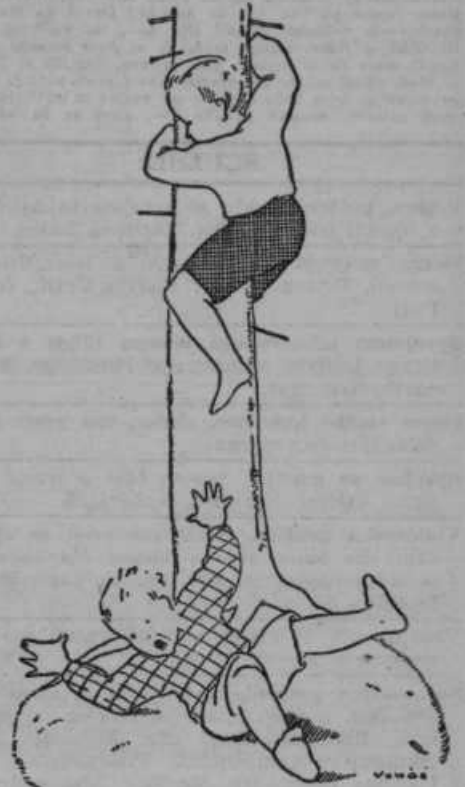

dejanje. Seve, ako ste pri dotični priliki morda zadevo olepšali v prid brata, tako da bi bil podan dvom, ali je res šlo za tatvino, potem zadeve ne kaže več pogrevati in bratu olajšave raje priznajte. Ako pa ste zadevo vedno tako prikazali, kakor je bila v resnici, namreč, da Vam je brat v tatinskem namenu, to se pravi, ne da bi imel kakršno koli pravico do vložne knjižice, le-to odvezl in si dvignjeni denar protipravno prisvojil, smete zahtevati vrnitev celega zneska z najmanj zakonitimi, to je pet odstotnimi obrestmi. Ako ste opisano svojo terjatev že iztožili, odnosno imate izvršilni naslov že v rokah, predlagajte uvedbo izvršbe (z rubežem in prodajo premičnin, rubežem in preodkazom kakih terjatev ali s prisilno dražbo nepremičnin). Ako bi brat predlagal ustavitve izvršbe iz razloga, ker da je zaščiten kmet, boste morali vložiti tožbo na ugotovitev, da izvirna Vaša terjatev iz kaznivega dejanja in da bratu radi tega glede tega dolga ne pritečejo olajšave po uredbi o likvidaciji kmetijskih dolgov. Oskrbite si uverenje o imovinskem stanju, zaprosite za siromaško pravico in vložite tožbo kar na zapisnik pri okrajnem sodišču na kak uradni dan. Zastopstvo po odvetniku namreč ni potrebno in boste mogli stvar lahko sami uspešno prednašati, odnosno zastopati. Dokazati boste pač morali, da je brat res zagrešil tatvino. Ako nimate drugih dokazil, predlagajte svoje zasljanje kot stranka. Sporni predmet ocenite na 5500 dinarjev. Ako bo okrajno sodišče smatralo, da bi moral biti brat od kazenskega sodišča spoznan krivim tatvine, vložite zoper sodbo okrajnega sodišča

priziv na okrajno sodišče in po potrebi še revizijo na vrhovno sodišče. Ako Vam bo priznana siromaška pravica, Vam bo sodišče na prošnjo oskrbelo odvetnika kot zastopnika revnih, ki bo brezplačno sestavil priziv in eventualno revizijo ter Vas zastopal pri prizivni razpravi, ako bo razpisana.

Učenke pri šiviljah, ki nimajo izpita in ne plačujejo davka. I. J. Imate mojstrski izpit, plačujete obrtniški davek, nimate pa nobenega učenca, dočim dve šivilji nimata mojstrskega izpita, ne plačujeta nikakega davka, imata pa vedno učenke. — Po določbah obrtnega zakona smejo učence sprejemati samo imetniki obrtov, ki izpolnjujejo vse zakonske pogoje za izvrševanje obrta, katerega naj se učenci uče, in pri katerih je učenje učencev zajamčeno. Šivilje brez izpita nikakor ne izpolnjujejo vseh zakonskih pogojev za izvrševanje obrta, manjka jim gotovo tudi pooblastitev od strani upravnega oblastva za izvrševanje obrta. Šivilja-službodajka bi morala najkasneje v osmih dneh po sprejemu učenke skleniti pismeno učno pogodbo in en izvod te pogodbe predložiti pristojni prisilni združbi ali občini. Učenkam omenjenih šivilj se čas, ki ga bodo prebile na ulcu pri teh šiviljah, ne bo mogel všteti v učni rok; bilo bi dobro, da bi jih (učenke) kdo na to opozoril. V ostalem si učenci lahko zbirajo svojega mojstra-službodavca in ne obstoja predpis, da bi moral vsak mojster imeti učenca. Ako ste želeli še kakega drugega pojasnila, nam pišite natančneje.

in je telebnil na tla ter obležal pod smreko. Začel je tuliti, kakor da bi mu kožo drli s hrbta.

Našim malčkom

Poldekove žalostne dogodivščine

(Nadaljevanje)

Pogovoru obeh mater je prisluškoval dolgonogi Mihec, ki ga ni bilo bogve kaj prida in je materi Martinovki povzročal težke skrbi. Tekom osemletnega obiskovanja šole se nikakor ni mogel naučiti čitati in pisati. Zelo dobro je umel brisati tablo; vedel je, kje mora viseti cunja za čiščenje, kje se dobi kreda, če ni gospoda upravitelja v šoli in še drugo. V začetku vsakega šolskega leta je razkazoval novincem, kam se mečejo odpadki in jim razkazal skrivnosti šolskega stranišča, kajti takega še niso videli nikoli. Sploh je bil odličen šolski prometnik. Večkrat je naredil kaj neumnega, a tega mu niso zamerili, ker je bil pač Miha. Vsakokrat so rekli: »Kaj hočete? Je pač Miha!«

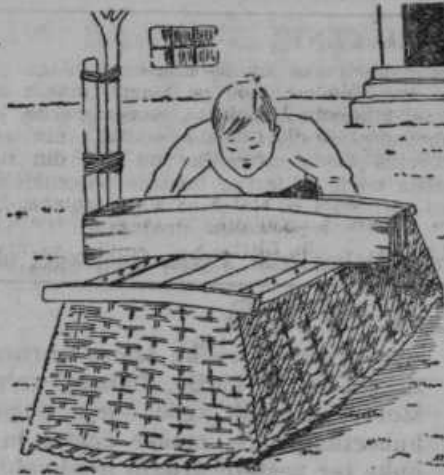
Pogovor ga je zelo zanimal, vendar se je bal, da bi ga matere opazile. A imel je srečo. Ko sta materi odšli, je smuknil čez plot v gozd. Tam je bilo njegovo kraljestvo. Že več dni je opazoval življenje med drevjem in izsledil mlade veverice, ki so jele pravkar zapuščati gnezdo in se urile v skakanju. Želel si je, da bi katero ujel in jo udomačil, toda veverice so se sprehajale visoko po vejah smrek in borovcev. Med njimi pa je bila še ena, povsem negodna, ki si je upala le malo iz gnezda in se je hitro vračala.

»Ta si še ne upa skakati,« si je mislil Mihec, »toda kaj, ko je gnezdo tako daleč od debla, da bi se mi veja zlomila.«

Po kratkem tuhtanju je Mihec poskočil.

»Aha, vem, kaj bom naredil!« je dejal sam pri sebi. »Pomočnika si bom poiskal. Poldek bo kar dober. Lahko je ko peresce in veja ga bo držala. Na vrh ga bom že spravil. Samo njegova mati ne sme vedeti o tem nič, drugače bo joj.«

Miha se je napotil v vas po pomočnika. Nekaj časa je stikal okrog sosedove hiše, ko mu je nenadoma udarilo na uho jadicovanje. Prislunil je. Jadikovanje je prihajalo izpod koša, ki je bil obtežen z de-

belim brunom. Mihec je bruno hitro odvalil in rešil Poldeka neprijetnega zapora. Fantek se mu je hvaležno nasmehnil.

»Poldek, z menoj pojdi!« ga je začel Miha nagovarjati. »V gozdu sem našel veverice. Ujela jih bova.«

»Bojim se!« je ugovarjal Poldek. »Kaj bo mama rekla!«

»Nikar se ne boj! Mama ne bo vedela nič. Iz gozda se bova hitro vrnila in potem te spet dam pod koš.«

V tem trenutku se je priklatil na škedenj majhen psič.

»Ks, ks, ks!« ga je vabil Miha.

Psič ni slutil nesreče in se je mahljaje z repom približal fantu.

Miha ga je zgrabil in vrgel pod koš. Nato je bruno namestil kakor je bilo prej.

»Tako, zdaj pa pojdiva!«

Ker se je Poldek obotavljal, ga je zgrabil za roko in vlekel za seboj.

Dečka sta tekla in tako sta kmalu izginita v gozdu.

Mihec je plezal na smreko z gnezdrom. Poldek se mu je obesil za nogo in tako sta se povzpela za nekaj pedi od tal. A glej nesrečo! Poldeku je zmanjkalo moči

Tovariš se je ves preplašen spustil na tla. Tolažil ga je. Ko je Poldek naposled utihnil, sta spet začela plezati, a sedaj drugače. Poldek je bil prvi in Mihec ga je z glavo potiskal navzgor.

Ko sta vsa prepotena dospela do prve veje, so se njima roke lepile od smole, skozi srajce pa so ju zbadale posušene igle in luske drevesne skorje. Počivala sta. Miha je tovarišu ukazoval, naj ne gleda navzdol, obenem pa je oči neprestano obračal zdaj v globino, zdaj v gnezdo, iz katerega še ni skočila negodna veverica. Čez čas sta nadaljevala s plezanjem. Od veje do veje sta se laže povzpela ko prej po golem deblu. Pri veji, na kateri je bilo gnezdo, pa se je pričel Poldek nepopisno dreti. Tresel se je po vsem životu in še hrabremu Mihcu je lezla groza v kosti.

(Konec sledi)

SKRIVALNICA

Kje je lastnik koša?